

Стрѣлю.

Съкровището на баща ви. Уловихъ го въ примкитѣ си.

Славчо.

Какъ това?

Стрѣлю.

Ще ви раскажа венчко, сега скоро да бѣгамы. Слушамъ го чи выка.

СЦЕНА СЕДМА.

Грабчо, излиза тихешкомъ отъ градината гологлавъ и издава голѣми выкове.

Разбойници! разбойници! хайдуте! убійцы! Охъ Боже праведный! правдицата ми! загубенъ съмъ! убитъ съмъ! заклахъ мя! оголихъ мя! откраднахъ парицѣтъ ми! Кой е тозъ челоуѣкоубійца? кой ми направи това зло? кадѣ е? гдѣ ся е деналъ? гдѣ ся е скрылъ? какво да сторя да го намѣря? кадѣ да ида клѣтѣйтъ, кадѣ да припкамъ, кадѣ не? да не бы да е тамъ? да не бы да е тука? кой е, ахъ! кой е тозъ проклѣтникъ? чакай! (*самъ кѣмъ себе, като ся държи отъ ржката*) Дай ми парѣтъ ми, разбойниче! . . . Ахъ! То съмъ азъ самъ си. Умѣтъ ми ся е раскла- тиль, и не зная ни гдѣ съмъ, ни кой съмъ, ни какво върша. Ойми! Ахъ, паричкитѣ